

Montilla, per intuïció femenina

La impressió que desperta a primera vista és de solidesa, bonhomia i capacitat per escoltar

GEMMA LIENAS, Escriptora

La intuïció no té bona premsa, perquè tradicionalment ha estat considerada una peculiaritat femenina i, per tant, poc digna de consideració. Si les dones som més intuïtives no és perquè ho portem inscrit al segon cromosoma X, sinó perquè una socialització diferent de la que han rebut els homes ens ha fet més aptes per a això. Explicat en termes biològicossocials, ha estat un recurs adaptatiu. Ara ja se sap que la intuïció forma part de la intel·ligència emocional.

Perquè la intuïció és una activitat cognitiva. És la facultat per captar de manera molt ràpida determinades variables, formar-se un judici i prendre una decisió immediata, sense que res d'això passi per la nostra ment conscient. La intuïció --com gairebé tots els nostres processos cognitius-- posa en joc raó i emoció, un binomi indissociable, mal que els pesi a Plató i a Descartes. Sense les emocions no és possible raonar pertinentment.

Rehabilitada la intuïció, reclamo el dret a usar la capacitat intuïtiva per defensar el meu vot per al candidat socialista, **Pepe Montilla**. Votaré **Montilla** perquè la impressió que a primera vista em desperta es pot concretar en tres substantius: solidesa, bonhomia i capacitat per escoltar. Excepte la solidesa, considerada una virtut viril, les altres dues són més pròpies del que és l'univers domèstic. Em genera confiança que el presidenciable socialista no sigui un compendi de virtuts virils, ja experimentades històricament amb anteriors mandataris polítics. Estic convençuda que, com jo, moltes dones s'alegren d'això: fa temps que reclamem que els valors privats siguin també valors públics.

Votaré **Montilla** perquè intuïtivament em sembla que té les mans lliures i podrà actuar al Parlament o a qualsevol altre espai públic sense haver de pagar peatges de saga familiar. Per posar-ho en imatges: per Nadal no haurà de

compartir la taula amb un cunyat que és, per exemple, cap de l'oposició i amb una mare que vetlla per la pau familiar, sigui quin sigui el color polític dels participants en aquest àpat.

Votaré **Montilla** perquè ha tingut una socialització diferent de la que ha estat habitual fins ara en les classes dirigents del nostre país: no ha nascut aquí ni en el si d'una família acomodada. Una socialització diferent procura maneres de fer diferents. Ni millors, ni pitjors, sinó diferents. Maneres que seran benvingudes perquè ens són mirades plurals precises sobre les qüestions de sempre. Espero que **Montilla** es mantingui fidel a la seva mirada, que sigui ell mateix. Això les dones ho entenem molt bé: volem ser admeses en el *club* sense haver de fer una metamorfosi per adaptar-nos al guió que marquen els cànons masculins. Posaré un exemple d'això: ens encanta que una dona sigui consellera, però no ens serveix si governa com si fos conseller.

VOTARÉ **Montilla** perquè aspiro a viure en una Catalunya gran, universal, de ment oberta. No vull viure en un poble capaç de discutir de manera provinciana si **Elvira Lindo** ha de llegir o no el pregó de la festa de la Mercè. Moltes dones volem una Catalunya plural i mestissa, que no tingui el comú denominador fixat en els actes de menjar pa amb tomàquet o de ballar sardanes, sinó en el respecte als drets humans i als valors democràtics. La meva intuïció em diu que **Montilla** representa aquesta Catalunya, la de fora i la de dins, la dels econòmicament saludables i la dels que no ho són, la dels que de sempre han tingut poder, veu i vot i la d'aquelles persones que l'han hagut d'esgarapar dia a dia, ja siguin dones, immigrants, discapacitades, joves, de la tercera edat, d'ètnies marginades...

Votaré **Montilla** perquè ha estat capaç de posar l'èmfasi del seu programa en la justícia social. Fa temps també que les dones esperem que, per davant d'altres qüestions, hi passi la conciliació de la vida laboral i la personal, la igualtat d'oportunitats real entre les dones i els homes, la defensa d'unes pensions dignes, la creació de places de jardí d'infància i de centres d'atenció a la gent gran, de llocs de treball estables i de qualitat, d'una sanitat pública en condicions, de vivendes assequibles, etcètera. Fa temps que les dones esperem

que es recuperin els valors que sempre han estat els de l'esquerra, però que tants anys de mandat de **Jordi Pujol** han acabat per arraconar fins i tot en algunes ments que es deien d'esquerres. És obvi que l'anterior president socialista, **Pasqual Maragall**, ja va posar fil a l'agulla en totes les qüestions socials, però no va tenir temps de completar la tasca, que ara **Montilla** sí que pot acabar.

Votaré **Montilla** perquè el seu programa posa èmfasi en dos aspectes que són un autèntic repte de futur: la inversió en investigació i desenvolupament, indispensables per modernitzar el país i situar-lo al nivell europeu més alt, i l'impuls de la sostenibilitat, un deute no tan sols amb Catalunya, sinó amb el planeta sencer i amb les futures generacions. Com a dona no he estat mai immobiliària, a les dones no ens han espantat mai els canvis, i aquests dos són molt necessaris per a Catalunya.

Elaborat el dol per la pèrdua de **Maragall** i d'un Govern catalanista i d'esquerres, la meva intuïció femenina em diu que es pot confiar plenament en **Montilla** i en un Govern socialista.

Article publicat a El Periódico de Catalunya el 29 d'octubre de 2006